

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobkyně: **A. V.**

proti

žalovanému

Ministerstvo vnitra České republiky

se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2019, č. j. OAM-385/ZA-ZA14-K09-PD2-2014

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný správní orgán vydal dne 3. 7. 2019 rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany dle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalovaný po provedeném řízení dospěl k závěru, že u žalobkyně nejsou dány žádné důvody, pro které by jí měla být dříve udělená doplňková ochrana prodloužena.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobkyně v žalobě poukazovala na to, že na Ukrajině nemá žádné vazby z důvodu špatné situace v rodině. Její zdravotní potíže jí komplikují budování vztahů s lidmi, zajištění zázemí i výdělečné činnosti. Dále uvedla, že má v ČR dvě nezletilé děti, jejichž péči by ráda převzala do vlastních rukou.
3. Namítala, že lidé s její nemocí jsou na Ukrajině ohrožení – v každém regionu je to jinak. Všude jsou jak dobří tak zlí lidé. Více pravděpodobné je, že je pro každého Ukrajince odsouzena k smrti; na internetu je mnoho důkazů o tom, co dělají takto nemocným lidem.
4. V současné době žije se svojí matkou a jejím manželem v normálním rodinném prostředí. V ČR má dluhy, které by chtěla splatit, a proto shání na území ČR práci. Pokud by musela na Ukrajinu, nedokázala by splatit dluhy ani přispívat na své děti. Potřebuje dobré prostředí pro své děti a sebe, což má na území ČR. Na Ukrajině je ohrožen její život a nemá tam žádné zázemí.
5. Závěrem žaloby uvedla, že je mnoho dalších důvodů žádat o doplňkovou ochranu nebo trvalý pobyt, ale nemá je jak prokázat. Jsou lidé, kteří čekají na to, až se vrátí na Ukrajinu, aby jí mohli škodit. Telefonáty, ve kterých toto vyšlo najevo, nemá bohužel nahrané, protože byly přes sociální síť. Tuto informaci měla již před 4 lety, poté to utichlo a teď o tom začali znovu mluvit.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s námitkami uvedenými v žalobě nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o prodloužení doplňkové ochrany, pohovor a další písemnosti.
7. Ve svém vyjádření žalovaný shrnul průběh udělování doplňkové ochrany žalobkyni, a to nejdříve dne 25. 11. 2014 na dobu 24 měsíců, prodloužena následně dne 22. 12. 2016 s platností do 10. 1. 2019. K udělení doplňkové ochrany došlo z důvodu bezpečnostní situace na Ukrajině v roce 2014, k prodloužení následně z důvodu onemocnění žalobkyně (HIV pozitivní) vyžadující speciální lékařskou péči. Na Ukrajině panoval nedostatek léků a docházelo k výpadkům v jejich dodávkách; žalobkyně byla rovněž těhotná a mohlo dojít k bezprostřednímu ohrožení života jejího i dítěte.
8. V aktuálním řízení žalovaný shledal, že došlo k takovým zásadním a trvalým změnám situace, že doplňková ochrana již není zapotřebí. Žalobkyně je léčena ambulantně a její zdravotní stav nedosahuje vysokého standardu velice výjimečných okolností a závažných humanitárních důvodů. Na Ukrajině je léčba pacientů nakažených virem HIV dostupná, dokonce existují ve všech ukrajinských krajských městech speciální zdravotní střediska, kde je dostupné sledování specialistou na HIV apod. Také podle nového systému zavedeného od roku 2018 má každý pacient právo vybrat si svého praktického lékaře bez ohledu na spádovost. Tento lékař pak pacientům poskytuje běžnou bezplatnou zdravotní péči, bezplatná by měla být i případná vyšetření specialistů, pokud je k nim pacient svým praktickým lékařem odeslán. I tento nový systém tak žalobkyni zajišťuje kromě primární zdravotní péče i bezplatné výkony úzce specializovaných lékařů, bezplatné rozborů apod.
9. Žalovaný uvedl, že od roku 2014, kdy byla dotyčné doplňková ochrana udělena, došlo na Ukrajině k podstatnému pozitivnímu vývoji stran bezpečnostní situace. Z užitých

informací o zemi původu jednoznačně vyplývá, že v současnosti přetrvává napjatá situace pouze na jihovýchodě Ukrajiny, konkrétně na pomezí Doněcké a Luhanské oblasti, v příhraničních oblastech s Ruskem a v okolí města Mariupol. Bezpečnostní incidenty na východě Ukrajiny se však od října roku 2015 omezují výhradně na linii dotyku, přičemž v sousedních oblastech, tj. Dněpropetrovské, Charkovské a Záporožské oblasti k žádným ozbrojeným incidentům již nedochází. Obec Nižin v Černihovské oblasti, odkud žalobkyně pochází a kde má jisté rodinné zázemí v podobě otce žijícího ve vlastním bytě, není v současnosti střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze stran separatistů, ke kterým právě v těchto dvou oblastech docházelo, nijak zasažena. Žalovaný hodnotí situaci jako natolik uspokojivou, aby bylo možno v případě návratu žalobkyně do vlasti vyloučit ohrožení života či lidské důstojnosti a hrozbu nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání.

10. Na území ČR pobývají na základě jim udělené doplňkové ochrany nezletilí synové žalobkyně; obě nezletilé děti však byly z důvodu nekompetence žalobkyně ve vztahu k výkonu její rodičovské odpovědnosti svěřeny do trvalé pěstounské péče. Žalovaný poukázal na okolnosti tohoto případu, kdy nelze v žádném případě shledat vzájemnou materiální, sociální i emocionální závislost nezletilých dětí umístěných v trvalé pěstounské péči na osobě žalobkyně, neboť tato s nezletilými dětmi nesdílí společnou domácnost, na jejich výchově a péči se nijak nepodílí a nepodílí se ani na úhradě výživného. Žalobkyně existenci rodinných vazeb na území ČR mezi důvody žádosti o prodloužení jí udělené doplňkové ochrany sama ani neuvedla. Dle spisu je navíc patrné, že žalobkyně v současné době s dětmi nemá povolený styk, protože údajně byla obviněna z jejich týrání.
11. Žalovaný tak na základě provedeného správního řízení dospěl k závěru, že v daném případě již pominuly důvody, pro které jí byla udělena doplňková ochrana, a v případě návratu žalobkyně do vlasti jí dle správního orgánu již nehrozí nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu.
12. Pokud jde o další námitky žalobkyně stran obav z lidí na Ukrajině, žalovaný toto tvrzení považuje za účelové, neboť z informačních zdrojů je správnímu orgánu známo, že ze strany ukrajinských státních orgánů k žádnému pronásledování HIV pozitivních osob nedochází. Na základě informací ze shromážděných materiálů lze na Ukrajině v případě poškození způsobeného trestnou činností nebo jakékoli hrozby ze strany soukromých osob využít právního systému země, především tedy možnosti obrátit se na policii.
13. Žalovaný uzavřel, že je mu známo, že žalobkyně je sice osobou zdravotně znevýhodněnou, nicméně je její schopnost soustavně vykonávat pracovní činnost i přes jistá omezení zachována; nakonec sama žalobkyně potvrdila, že chce pracovat a splácet dluhy, které v České republice má. Aktuálně absolvuje kursy modelingu a herectví.
14. Z uvedených důvodů žalovaný trvá na zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům. Soud věc rozhodoval bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.

16. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobkyni byla doplňková ochrana ve smyslu § 14a zákona o azylu udělena na dobu 24 měsíců rozhodnutím správního orgánu č. j. OAM-385/ZA-ZA14-ZA14-2014 ze dne 25. 11. 2014, které nabylo právní moci dne 1. 12. 2014. Doba trvání doplňkové ochrany byla jmenované následně prodloužena rozhodnutím správního orgánu č. j. OAM-385/ZA-ZA14-K01-PD1-2014 ze dne 22. 12. 2016, které nabylo právní moci dne 10. 1. 2017, a to s platností do 10. 1. 2019.
17. Dne 23. 10. 2018 žalobkyně podala žádost o prodloužení doplňkové ochrany. Jako důvod uvedla zdravotní stav a špatnou situaci v místě bydliště na Ukrajině. V pohovoru dne 9. 4. 2019 žalobkyně uvedla, že nevyužila možnosti invalidního důchodu, neboť se v Praze učí na herečku. Z úřadu práce byla vyřazena, protože se nedostavila na schůzku – hodně spala, nebylo jí dobře. Finanční prostředky na živobytí si půjčuje od svých známých, žádné sociální dávky nepobírá. S jejím zdravotním stavem to je těžké, může se stát, že ráno nevstane a bude spát 19 hodin. Naposledy pracovala na přelomu roku 2017/2018. Uvedla, že je zdravotně znevýhodněná; je často unavená a zapomíná. Je 5 let HIV pozitivní, lékaře navštěvuje v Hradci Králové. Dostává tablety na imunitu, lékaře navštěvuje většinou jedenkrát za 3 měsíce, pokud jsou špatné výsledky, tak jednou za měsíc. Zdravotní stav ji v běžném životě hodně omezuje, nemůže dát zaměstnavateli jistotu, že bude schopná přijít do práce. Omezuje ji to v možnosti najít si zaměstnání. V běžném životě je soběstačná. Na Ukrajině léky jsou, ale nikoho tam nemá, neví, jak to funguje. Na Ukrajině má pouze otce, který je ale zadlužený. Její matka je v ČR, ale nechce jí ani uskladnit věci, nepodporuje ji. Pokud by se vrátila na Ukrajinu, byli by lidé schopní ji klidně zabít pro její nemoc. I doktoři odsuzují pacienty, je tam korupce, dokud člověk nezaplatí, nic nedostane. Její děti jsou v současné době v pěstounské péči, ona sama byla obviněna z týrání. Ale to odmítá, děti si pamatují, že jim nic neudělala. S dětmi nemá povolený soudní styk, snažila se platit výživné, dokud měla z čeho. Nyní si hledá práci, co by mohla dělat z domova. Pracuje na sobě, aby zajistila dětem bydlení a hračky. Snaží se být připravená, aby byla schopna se o děti starat. Kamarádi jí zaplatili kurzy herectví a modelingu. Učí se a zlepšuje se. Kurzy herectví ukončila v roce 2018, modeling dokončuje. Učí se tam choreografii a zdravý životní styl, bylo to v Praze.
18. Dle rozhodnutí OSSZ Hradec Králové č. j. 46001/040573/18/120/BJ byla žalobkyně uznána za osobu zdravotně znevýhodněnou.
19. Ze zprávy Odboru sociálních věcí a zdravotnictví Magistrátu města Hradec Králové ze dne 14. 5. 2019 založené ve správním spise vyplývá, že v konkrétním případě nezletilých dětí žalobkyně není výhledově uvažováno o svěření dětí do péče matky. Výchovní schopnosti matky jsou podstatně sniženy, není schopna bez podpory zvládnout zátěžové situace, aniž by nebyl ohrožen další vývoj nezletilých. Dosud nebylo realizováno asistované setkání dětí s matkou; to je podmíněno matčinou terapeutickou prací, kterou prozatím nezačala.
20. Správní spis dále obsahuje zprávy týkající se Ukrajiny na tato témata: Argumenty i Fakta 12. 3. 2018 – Bezplatné zdravotní výkony pro Ukrajince, Co se pro lékaře změnilo v roce 2018, Dostupnost léků pro léčbu HIV/AIDS, Dostupnost léčby žloutenky typu B a D, HIV/AIDS, cirhózy jater a deprese včetně dostupnosti léků. Dále Informace MZV ČR o situaci na Ukrajině ze dne 12. 6. 2018, Informace MZV ČR ze dne 9. 4. 2019 o zdravotní záchranné službě a péči o zdravotně postižené, Informace OAMP ze dne 25. 4. 2019 o situaci v zemi.

21. S podklady pro rozhodnutí ve věci žalobkyně seznámena nebyla, neboť dne 6. 6. 2019 sdělila správnímu orgánu, že se tohoto úkonu nezúčastní.
22. Dne 3. 7. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí.
23. Krajský soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
24. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
25. Z ustanovení § 53a odst. 4 zákona o azylu mimo jiné vyplývá, že (...) *Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále brozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a).*
26. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
27. K tomu je vhodné doplnit, že doplňkovou ochranu lze udělit pouze za předpokladu, že jsou kumulativně splněny všechny podmínky stanovené v ust. § 14a zákona o azylu. Z ustálené judikatury dále vyplývá, že při výkladu a následné aplikaci zákonem stanovených podmínek pro prodloužení doplňkové ochrany je třeba na principu klauzule *rebus sic stantibus* zohledňovat, zda v průběhu času došlo k podstatné změně okolností, za kterých byla doplňková ochrana podle ust. § 14a zákona o azylu udělena (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 6 Azs 315/2018-46, a ze dne 25. 5. 2020, č. j. 9 Azs 76/2020-39).
28. O tomto přístupu svědčí rovněž právní úprava zakotvená v čl. 16 odst. 1 a 2 kvalifikační směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU, který stanovuje, že „*státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti přestávají být osobou, která má nárok na doplňkovou ochranu, jestliže okolnosti, které vedly k přiznání statusu doplňkové ochrany, přestanou existovat nebo se změní do té míry, že ochrany již není třeba. Při uplatňování odst.*

1 přibližují členské státy k tomu, zda je změna okolností natolik významná a dlouhodobá, že osoba, která má nárok na doplňkovou ochranu, již není vystavena reálnému nebezpečí vážné újmy.“

29. Zdejší soud má za to, že žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu a shromáždil dostatek informací o situaci na Ukrajině. V napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že jak ve vlastní situaci žalobkyně, tak v její zemi původu došlo k takovým zásadním a trvalým změnám, že udělené doplňkové ochrany již není zapotřebí.
30. Soud v této souvislosti upozorňuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008 č. j. 5 Azs 46/2008-71, ve kterém se uvádí: *„Je totiž v první řadě třeba rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky ČR bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území ČR, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území ČR dle zákona o pobytu cizinců. Naproti tomu se správním vyhoštěním je dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců spojena vedle povinnosti vycestovat z území ČR vždy také doba, po kterou nelze cizinci vstup na toto území umožnit.“*
31. V posuzovaném případě žalobkyni nebyl zakázán pobyt na území České republiky, nic jí nebrání v tom požádat o některou z forem povolení k pobytu dle zákona o pobytu cizinců, následně by mohla opět realizovat svůj život na území České republiky.
32. Situace žalobkyně nedosahuje takové intenzity, aby bylo možné udělit žalobkyni doplňkovou ochranu z důvodu zvláštního zřetele spočívající v jejím zdravotním stavu. Pouhý fakt, že v zemi původu je zdravotnická péče na nižší úrovni, než v České republice, nepostačuje k udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud k tomu odkazuje na judikaturu ESLP, který ve věci *Paposhvili v. Belgie* [2016] dospěl k závěru, že pod „velmi výjimečné případy“, ve kterých článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod znemožňuje vyhoštění, lze pořadit pouze vyhošťování vážně nemocné osoby, u níž závažné důvody zakládají domněnku, že ačkoliv není v bezprostředním ohrožení života, nedostatek vhodné péče či přístupu k ní v přijímající zemi představuje riziko skutečného nebezpečí vážného, rychlého a nevratného zhoršení jejího zdravotního stavu vedoucího k intenzivnímu utrpení nebo výraznému snížení předpokládané délky života. Je zřejmé, že nastoleným kritériím případ žalobkyně nevyhovuje. Z výpovědi žalobkyně u pohovoru vedeného správním orgánem vyplývá, že je léčena ambulantně, s návštěvou lékaře jednou za tři měsíce či měsíc. Nelze tedy dospět k závěru, že by její zdravotní stav byl vážný. Ve shodě s žalovaným zdejší soud konstatuje, že nebyl dán důvod pro prodloužení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu, a odkazuje na hodnocení žalovaného v napadeném rozhodnutí.
33. Pokud jde o v žalobě tvrzené rodinné vazby, tyto žalobkyně nikterak nepodložila. Oba její synové jsou v pěstounské péči a ze zprávy z loňského roku vyplývá, že styky s matkou nejsou realizovány. Soud dále poukazuje na významný rozpor v tvrzeních žalobkyně, kdy u pohovoru vedeného před správním orgánem uvedla, že její matka jí nechce uskladnit ani věci a vůbec jí nepodporuje; v žalobě však uvádí, že má v ČR

zázemí, žije u matky a je o ni dobře postaráno. Rovněž tvrzení žalobkyně, že nejprve ze všeho uhrazuje výživné, není opodstatněné ve chvíli, kdy ze zpráv vyplynulo, že výživné neplatí, ale jak sama uvedla, navštěvuje kurzy herectví a modelingu v Praze.

34. Samotné právo jmenované na rodinný život ani práva jejích nezletilých dětí vyplývající z Úmluvy o právech dítěte nejsou případným neprodloužením jí udělené doplňkové ochrany rozhodně popřena, neboť v daném případě není neprodloužení doplňkové ochrany spojené s povinností neprodleně opustit území ČR. Žalobkyně má možnost využít pro legalizaci svého dalšího pobytu na území ČR pobytových právních institutů vyplývajících ze zákona o pobytu cizinců na území ČR, jak rovněž uváděl žalovaný ve svém rozhodnutí.
35. Jestliže žalobkyně dále uváděla blíže neurčený strach z lidí na Ukrajině, tento ničím konkrétním nepodložila. Pokud jde o její nemoc, tak – jak ostatně sama uváděla – všude jsou lidé dobří i zlí. Je proto na její volbě, do jaké části své země původu se vrátí, přičemž jak uváděl žalovaný – v krajských městech Ukrajiny jsou specializovaná centra pro pacienty s nemocí AIDS. Ze žádné zprávy nevyplývá, že by se Ukrajina, pokud jde o stigmatizaci této choroby, významně odlišovala od jiných zemí, zahrnujících i Českou republiku. V podstatě i sama žalobkyně připouštěla, že i v ČR se informace o její nemoci rychle rozšíří, zvláště na malém městě, kde žije.
36. Krajský soud po zhodnocení podkladových informací nedospěl k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. V projednávaném případě důvody (reálné a bezprostředně hrozící) představující nelidské či ponižující zacházení shledat dle názoru soudu nelze, neboť žalobkyně ve své vlasti problémy se státními orgány a bezpečnostními složkami neměla, politicky aktivní nebyla. Pro úplnost lze zmínit, že Česká republika s účinností ode dne 23. 3. 2019 považuje Ukrajinu, s výjimkou oblastí Luhanské, Doněcké a Krymu, za bezpečnou zemi původu (srov. ust. § 2 bod 24 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců).
37. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobkyni nelze v žádosti o prodloužení doplňkové ochrany vyhovět (§ 68 odst. 3 správního řádu). Ostatně ani žalobkyně nenapadala konkrétní vady správního rozhodnutí, nýbrž uváděla důvody, ze kterých dovozovala, že by mělo být její žádosti vyhověno. Jak soud výše vyložil, tyto důvody shledány nebyly.

V. Náklady řízení

38. Všechny výše uvedené skutečnosti soud hodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní - s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a byla proto soudem v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnuta.
39. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 2. listopad 2020

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně